

**Залізна корона. Книга 1.
Спадок поколінь**

КУПИТИ

Любов. Біль. Зрада. Помста. Все це неймовірним чином переплітається на тлі повсякчасної боротьби за королівську владу.

Крістіан Арамор, на прізвисько Крук, з дитинства був обділений любов'ю батька-лорда, тому після виконання одного із його завдань вирішив не повертатись до рідного Архола, а залишитись в Мархорлі — могутній столиці Телласа. Та незабаром отримує жахливу звістку — його сестру Лавію викрадають по дорозі на власне весілля. Юнак твердо вирішує знайти сестру за будь-яку ціну. Та чи вдасться йому відшукати її та повернути додому? Які таємниці відкриються молодому Арамору та як це вплине на його родину зокрема і на долю королівства загалом? І чи справді Залізна корона належить тому, хто має на неї право?

Розділ 1

Від'їзд

Вино лилося як вода. Келих за келихом юнак заливав свій біль.

Заледве вино впоралося б з тим болем, але воно могло його приглушити. Та чомусь з кожним ковтком терпкого напою, що обпікав горло, ставало тільки гірше. Біль ріс у душі хлопця, він хотів пити ще і ще.

Сам-один у своїх темних покоях, світло до яких проникало через єдине вузьке вікно, він сидів за столом, закутаний в огрядну чорну накидку з вовчого хутра, і скидався на крука, що примостився гупої ночі на одну із сухих гілок старого дерева і настовбурчився від холоду.

Та нині юнак не відчував холоду, який уже брався сковувати землю, зайшовши разом із пізньою осінню до Телласа — батьківщини молодика. Зігрітий вином, хлопець сидів і дивився на згорток пергаменту, що лежав перед ним на темній стільниці.

На папері багрянiла сургучева печать. Погляд хлопця завмер на ній, вивчаючи нехитрий візерунок шестигранного щита з перехрещеними за ним двома сокирами.

Якусь мить він сидів непорушно, а потім хутко дістав із невеличкої кишені шкіряного жилета перстень-печатку. Молодик підніс його так, щоб мати змогу порівняти зображення.

Малюнок на персні сильно відрізнявся: це був орел із розправленими крилами, що міцно тримав у своїх лапах змію. Вона безсило звивалася, намагаючись вирватися, але марно — лапи орла були занадто сильними, а воля — непохитною. Хлопець зціпив зуби й міцно стис перстень у кулаці. Холодний метал боляче втиснувся в пальці. Цієї миті у двері глухо постукали. Юнак швидким рухом сховав перстень назад до кишені.

— Увійдіть! — голос його був рівним і спокійним, хоча й трохи грубуватим.

Незмащені петлі неприємно заскрипіли, і молодик обернувся. До кімнати ввійшла жінка років сорока. На ній було вишукане тепле білі із широкими рукавами та неглибоким вирізом, а плечі вкривала дорога соболина накидка. Гарного лиця вже торкнулися перші зморшки,

передовсім у куточках очей і губ, а тьмяно-руде волосся, зібране в акуратну зачіску, де-не-де посивіло. Лиш кинувши погляд на жінку і юнака, можна було спіймати себе на думці, що вони як дзеркальне відображення одне одного: стримані тонкі вуста, широкі чорні брови, прямі носи, сірі очі з уважним, оцінним поглядом. Хлопець відрізнявся лише вольовим підборіддям і коротеньким шрамом, що перетинав ліву брову. Зовнішність жінки теж мала одну примітну деталь — привабливу родимку над правою бровою.

Тримаючи звичну для неї пряму поставу, Телана швидко наблизилася до хлопця й поклала йому руки на плечі. Майже всі пальці її були увінчані срібними перснями.

— Крісе, синку, не треба цього робити.

Хлопець кинув погляд на графин:

— Він принизив мене!

Жінка лагідно шикнула, погладивши синові плечі:

— Тихше-тихше, не треба таких гучних висловлювань. Ми ж не хочемо, щоб нас почув хтось із цих підлабузників, що нишпорять усім замком.

Кріс промовчав.

— Правильно, мій славний, — жінка схилилася й поцілувала юнака в голову. Потім обійшла його й відставила графин на інший край стола.

— А тепер поясни, чому ти п'єш?

Крістіан підняв на неї погляд:

— Мій батько, лорд Дрейв Арамор, дав мені завдання. Мені треба приставити ось цей клопоть паперу, — хлопець вказав на згорток, — до столиці, одному з радників короля.

— Добре, — кивнула жінка, — це добре. До столиці тобі вже давно треба, а тепер слушний момент. Поки не бачу причин у тугу вдаватися.

Гнів промайнув у сірих очах юнака, і він процідив крізь зуби:

— Він переказав завдання своїм слугою. Мене навіть не покликали на нараду. У місті щось сталося, а мене не сповістили.

Уста жінки викривилися, і на них з'явилося щось схоже на усмішку:

— То ось у чому справа, мій милий. Тобі не доповіли, так? А чи не спадало тобі на думку, розумнику, що це дуже схоже на твого батька, а щоб тобі доповідали про щось, спершу треба заслужити повагу? Роками вибудовувати навколо себе оточення, яке буде повністю віддане тобі.

— Він не сміє так поводитися зі мною!

— Він лорд і сам вирішує, як і з ким поводитися, — жінка схилилася ближче до Кріса, опершись руками на стіл. — Твоє майбутнє — не тут, і ти це знаєш. Тепер ти маєш радіти, що нарешті дістав змогу вирушити до столиці, а ти сидиш і заливаєш примарне горе своєї ображеної гордості. Якщо хочеш піднятися якомога вище, забудь про це почуття.

— То що ж мені робити? — Крістіан помітно заспокоївся. Слова матері подіяли на нього, хоч хміль та погорда ще витанцьовували в голові химерний танець.

— Їдь до столиці, як і просить батько, виконай його завдання, передай послання, але не повертайся.

— Але як я це поясню йому?

— Гадаєш, він сумуватиме за тобою? — жінка сумовито всміхнулася. — Утім, не хвилюйся, твій батько — то вже моя справа.

Кріс зітхнув:

— Але без його підтримки я не затримаюся в столиці.

— А в тебе є не лише він.

Юнак уважно подивився на матір.

— У тебе є ще й дядько, — вона притишила голос, — він пам'ятає про нас. Я знайду його, розкажу про все, і він тобі допоможе. Зробить це з тіні, але й то підтримка.

— Але що далі?

— А це вже залежатиме лише від тебе й твоїх талантів. Столиця — цікаве й небезпечне місце, але якщо користуватися головою й бути обережним, ти не лише приживешся там, а й зможеш піднятися. Сходинок за сходинок, Крістіане, голова за головою.

Хлопець помітно замислився, насупивши брови над проникливими очима.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ